

Måsens paradis

Uddannelsesinstitutioner fra samme tidsperiode ligner ofte hinanden. De er funktionelle og institutionerne indrettes efter den fremherskende pædagogiske tænkning. Tidligere var fokus på store rummelige klasseværelser forbundet med lange gange. I dag er fokus mindre på klasseværelser og mere på gruppearbejdspladser. Ofte findes der et læringscenter, mediatek eller et pædagogisk værksted. På trods af de funktionelle ændringer er fokus stadig på den intellektuelle side af mennesket. Tidligere skulle der terpes. Den omnipotente lærer sad ved katedret eller stod ved tavlen. Ofte holdt læreren til på en lille forhøjning i forhold til elevernes placering. I dag taler man om læring, læringsmiljøer eller læringsrum. Lighed og dialog er blevet central. Arkitekturen er blevet mindre hierarkisk.

I mange år har eksperter fortalt os, at vi bevæger os for lidt. At vi er for fede og usunde. At mange unge må kasseres ved session. Vi bevæger os så lidt, at vi bliver syge. Som samfund har vi oplevet en vækst i hjertekarsygdomme, diabetes og problemer i bevægapparatet. Led og muskelsmerter er en folkesygdom. Eksperter har fundet ud af, at

vi mindst skal bevæge os en halv time om dagen. Gerne med høj puls. Læger er begyndt at udskrive motion på recept. Udgifterne til sundhedsvæsenet stiger og stiger.

Hvorfor bliver vi som samfund ved med at have uddannelsesinstitutioner, som ensidigt stimulerer til fysisk inaktivitet? Måsens paradis!

De moderne institutioner er fyldt med glas. Det skal være åbent og lyst. Ofte er de forsynet med computerstyrede klimaanlæg, så temperaturen hele tiden føles behagelig. Der er ingen grund til at bevæge sig ud for at se lyset eller få frisk luft. Det er bygninger, som både funktionelt og arkitektonisk opfordrer til, at elever, studerende og ansatte skal sidde ned, tage imod, hygge i kroge, spise og drikke eller blot nyde æstetikken. Det er institutioner, som ubevidst modvirker fysisk aktivitet. Det er institutioner, som gør bevægelse illegitimt. Stolene bliver blødere og mere behagelige. Lange gange forsvinder til fordel for en bedre integration af lokaler, så vi skal bevæge os mindre. Hvis vi et øjeblik ikke ved, hvad vi skal lave, kan vi sætte os ned ved en af de mange computere og gå på nettet. Her kan vi søge oplysninger, spille, chatte eller skrive e-mails. Der er ingen grund til at gå på jagt efter kammeraterne. Det klares over mobilen ved SMS. Tiden flyver af sted. Vi kan købe slik eller en cola fra automaten. I sandhed et måsens paradis.

Hvorfor accepterer vi et sådan måsens paradis? Hvorfor skal vi socialiseres til inaktivitet, når vi ved, at det er usundt og koster menneskeliv? Hvorfor forsøger vi ikke at skabe uddannelsesinstitutioner og miljøer, som opfordrer til bevægelse? Som gør fysisk aktivitet legitimt? Vi har åbne læringscentre og læringsrum. Hvorfor har vi ikke åbne

bevægelsescentre og bevægelsesrum? Hvorfor er der hyggekedle, men ingen klatrevæg? Hvorfor er der computere, men ingen ribbe, net og tove? Hvorfor er der slikautomater, men ingen motionscykler og løbebånd? Hvorfor er der fjernsyn, men ingen ethjulede cykler og liner vi kan gå på? Hvorfor er gulve af træ, men ingen klatretræer? Hvorfor er der skulpturer til øjnene, men ingen rappellingsbane? Hvorfor er der fjernbetjening, men ingen sjippetove? Hvor er legepladsen, som vi kunne lege på i frikvarteret? Hvor er frikvarteret?

Den manglende bevægelse kan med tiden betyde, at vi som civilisation muterer os til at blive bløddyr og gopler. Slimede væsner, der passivt lader sig transportere af strøm og vind.

Måsens mareridt

Hvis vi ikke gør noget, vokser og vokser vores måser. Som samfund må vi forsøge at skabe uddannelsesinstitutioner, der bliver måsens mareridt. Uddannelsesinstitutionerne skal have en sundhedspolitik og et sundhedskodeks. De pædagogiske diskurser skal suppleres med sundhedsdiskurser. Vi skal forhindre, at vi får en ny generation af motoriske analfabeter.

Uddannelsesinstitutionerne skal opfordre til bevægelse. Hyggekedle skal suppleres med bevægelseskedle. Læringscentre skal suppleres med bevægelsescentre. Frikvarteret og

den fysiske leg genindføres. Lektioner og møder afkortes og suppleres med mange pauser. Fællessang i aulaer og fællesrum suppleres med aerobic og anden bevægelse. Fotokopimaskiner suppleres med baderum.

Computerarbejdet struktureres og minimeres. Elever, studerende og lærere må højst sidde i 8 timer på måsen om dagen. Lektier, forberedelse, efteruddannelse og transport minimeres. Udover lektier skal elever på ungdomsuddannelserne have bevægelse for. En gang om ugen afleveres bevægelsesregnskab.

Kun sund mad kan købes i kantinerne. Der sættes drikkevandsfontæner op. Malerier og pottedplanter suppleres med fade af frisk frugt. Røg og alkohol hører ikke hjemme på uddannelsesinstitutioner. De dionysiske fester ophører. De er ikke længere en del af elever, studerende og ansattes socialisering. De erstattes, eller i det mindste suppleres, med sportskonkurrencer mellem klasser og uddannelsesinstitutioner.

Nye uddannelsesinstitutioner bygges tæt ved skov og strand. Gerne langt fra centrum og trafikknudepunkter. Cykler og disciplenes heste bringes i anvendelse. I skemaerne indlægges der vandre- og cykelture, orienteringsløb, kano- og kajaksejls samt svømning om sommeren. Måsens paradis er blevet til måsens mareridt.

August 2005.

Peter Gorm Larsen